

2563

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1

Vissa människor kunde Färgörning
konsten ad färgöra andras
bössor. De skaffade sig då
dens bössa, som de ville
färgöra och putsade den
inuti med en krusa.
Som barrade de en löl
i en träd djupet inne

i skogen, slappade bussen
in i hålet och slog en
plugg i hålet. Sen kunde
inte busses ägare skjuta
röd med bussen. Förän
han luktat röd på hålet
och fått tag i bussen.

En man hade en gång
skjutit på en arre, som
antagligen var något fars-
tyg med. Efteråt blev
han vansinnig. Han sökte

Da en klok man vid
namn Malle-Jensen
och Jemne sade, at han
kommit ve' ud. Han
fick något av Malle-Jensen
och blev sedan bra. Tri-
nom tid blev han skog-
vaktare på Sulttafte.

Liv ad få tur i
jakt skulle man luge
ohl aton med sig hem,
da man gick til natthvarden.

Tur i jakt.

Sen skulle man sätta
upp den på en vägg
och skjuta på den. Sen
gick man tur med jakten.

Så när jag tur i kort-
spel skulle man ha
klöverknäckt med sig. då
man gick till nattvarden
och så äta upp den i stället
för omlaten.

Tur i kort-
spel.

En bekant till ryssmannen Spökari.
såg en kväll, då han var ute
och gick, en gammal gubbe
insvept i en vit lakan.
Han kunde bara se nä-
varna och han hade en
säljkniv i var näve.

Mannen ifråga blev

rödd och sprang sin väg.

Samma kväll såg han en
häst, vars ena bakben
var skapad som en kofot.

En gång berättade han en
del pojkar med sig till en
skog. Han pistod, att han
dagen förut hade sett en
gröuling uppe i en träd,
som kunde göra sig både
liten och stor. Han

hade klabbat upp i trädet
efter grönlingen och då
han sloz efter honom med
en käpp. Därpå han ner
på den nedersta grenen.

Samtidigt fick han över
sig upps i trädkronan och
en hel massa skorrar
ritta. Då han kom dit med
psykerna, sågs de ingen-
ting.

Skane
Tjornas

uppt. år 1929

V. Gönge hd

uppt. av Poulse Nilsson

2563

Per Johs Nilsson

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

84

Sager man annars föräldrar Näcken.
helade ofta om näcken.
Man badde i bäcken vid
fontäner och broar. Man
kunde stanna fjolles
som ingen annan. Gär
härdes kan spela i bäcken
ihland om kvällarna.

Skane
Tjornaryp
uppt. år 1929

2563

uppt. av Bonte
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

särskilt under vackra
sommarkvällen spelade
han vackert, men det
var farligt att stå och
lyssna på honom för
då kunde man bli krus-
tig. Man kunde till och
med säga folk till sig.
Skulle man ha stannat en
fial av näcken, skulle
man en kväll lägga sin
fial nere i floden hos
näcken på en sten

Skåne
Tjörnarps
1929

Uppst. av Bonte biluon

LUNDS UNIVERSITETIS

2569

FOLKMINNESARKIV

10.

och så kunde man prallen
efter hämta den. Så
fick man emellertid
vara försiktig. För närken
hade då lagt sin egen
fial bredvid sin egen.
Så man fick och sin spe-
lade på närken, kunde
man ej sluta och de
dansande kunde ej sluta
dansa. Det hade varit
en och annan.

Skåne
Tjörneap.
uppt. år 1929

Uppt. av Bonde Melton

2563

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

11
9.

En man var emellan-
tid jinnelig nog att skära
sig under tungan och sätta
en droppe blod på sin
fiel, då han lade den
i sin näcken. På så sätt
kände han igen sin fiel,
då den var färdigbämd.

På en fiel, som näcken
skämt, kunde man spela
på bägge sidor och t. o. m.
utan strängar.

Sp.
Ljonnarp
1929

Bonde Nilsson

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

2563

18.

Man kunde också spela
det s.k. dvärspelet. Då det
spelades riktigt blivo de
dansande nästan aldrig
fräktan. Bard och bänk
kunde ibland till ritt
också dansa efter dvalspelet.

Man kunde få blodförgiftning av "eider" långa vita Falkmarter i en maskar, långa som en sytråd. De funnar i vattnen — i bäcken eller källor. Råkade man med en arm eller fot komma i beröring med sådant, upprepade vanligen blodfärggiftning.

Det säkert bekänt var
att grova var den sjuka
eller ciderbitna lamm en
i nåt jord. Omslag av
kogödsel var även här och
sagomannen hade ej haft
den.

Kusbrun i en familj, genzägarare
som sågsom annan kände
till hade död. Kusbrun varje
natt gick hon igen i det rum.
där mannen sov. Hon tycktes
särskilt spela med en byrå.

På broderns uppmaning under-
sökte mannen byråladorna
riktigt och han fann då 30:-kr.
i en lådan väl gömda.

Om man ville se sin Sydv.
blivande husfru, skulle man den tillkom-
- helst julsikten - rida eller man
gå till en tågsta och så rida
eller gå tre gånger öfver
och tre gånger rätt om-
kring den. Därefter skulle
man fara hem och tända
ljus och så vänta.

2563
Så varning om kom hon
då och visade sig. Men hon
var rik hade hon skjorta
eller särk på, om hon
var fattig var hon naken.

En par Karlar kommo
en natt ridande till en
kyrka. Kyrkogården var
full med spöken. De
nötte stora löslas för-
spända med sura moss
och en hel del annat

egendomligt. Ant gick ut
på att locka dem att skratta
under tiden de var där.
De hällor sig emellertid
allvarliga, men då de
äter kommo ut stod då
vid kyrkogårdsmuren dubbla
par ridhästar. Den ene
av dem hade en sabel
med sig och denna ledde
han över de två hästar-
na och då följande dessa.

S. Kane
V. Gönne
Tjörnå
Mars 1929

2563

M. B. B. B. B.
Ber. Gönne
Tjörnå

LUNDS UNIVERSITET 19
FOLKMINNESARKIV

Sagen om minns fader
och bröder hade en gång
 varit på en ställe och
kväkat. På hemvägen gingo
 de genom en stor skog.
 Så hörde de någon, som
 skrek tre gånger: "Vänta,
 Vänta, Vänta!" Sedan sågo

Spöket
och klass.

De en väldigt blommig rätt i
lufton. Särefter tyckte de,
att något kuck och skrek
som en barn. I den
skogen eller "snaben" be-
kade det ofta spåka. Bloss
hade synts där förut.

Sagesmannens fader hade Spöckeri
en gång varit på arbete hos
en lantbrukare i en gård.
På kvällen, då han skulle gå
hem, var det mycket mörkt
och han fick då låna en
lykta ad lysa sig ned. Det
var lite konstigt den kvällen,
för då han kom till en

Källarnan. Fick han se
två stycken löser, som
gingo runt omkring rype
på kullen.

En stycke längre
fram kom en liten vit
mus och sprang framför
honom. Han slog efter
honne med sin käpp,
men då slöttes lyktan.

Sedan han väntat en
stund, ländes den igen.

Sagmannens fader Bäckahä-
botte i en by, som hette Fin.
Skren. Där var i en bäck
eller å botte häckahästen.
De såg den många gånger.
Han kunde förvandra sig
och bli både till häst och
ko m. fl. skepnader.

En gång hade de en

Ja ska göra en par trä-
skor de dej." Han satte ut
hästarna på gården en
kväll. Så han marzonen
efter kom ut, varo de sprängda
med ita.

En par gammor stodo
och bykte två en nati till
efter 12. Rätt nad det var,
kom bäckarnamen och stack
in huvudet i dörren och sade:
"Har ni se en så stor lät?"
(Lät = läpp). ~~Den~~ ena gammorn

färfärligt larm och oväsen
i Fähuset. Så de kommo bort
till dörren och fingo öppnat
den på glänt, stod där en ko
innanför dörren. Så de till
slut fingo öppnat dörren och
kommo in; fann där ingen
ko. Trölsghus hade det varit
bäckshästen, som velat skämta
lite med dem. Sagesmannens
bröder sade; så de kommo
ut: "Va springer du här för?"

svarade: "Har du känt så
varm syb?" (syb = sup) och
därmed kastade hon en skarpa
kallande luf över honom.

Våren gång hände det,
att man kunde få lag i bäcka-
kästen och då kunde man köra
med honom. Man fick bara
inte nämna Jesu namn, för
då försvarar den.

En man kunde inte

hitta mer än den ene av
hästarna, som han släppt
på betet. Slutligen kräffa
han på en stor präktig
häst och den tog han med
sig hem. Han körde med
den i skogen och lastade
våldiga lass efter den,
men han var stark och drog
hur mycket som helst. Så
en gång kom mannens
dotter dit med kaffe

och då sade hon: "Koss
i Jesu namn va ni lussar
far!" Med det samma var
härden försannin.

Bäckshästen var vit
till färgen. Han kunde bli
så lång som helst och väcla
gestalt hur och när han ville.

En man i V. Rönns Spökseri
socken vid namn Alfred Gust.
- kallad den löse Alfred -
en - var ute och körde
en kulle. Han körde
då genom en stor mörk
snösk (tät skog). Han hörde
då några egendamma

Gjerd och då ropade han:
"Kom, ska du få rida!"
Så kom en gäst och satte
sig på ryggen och gäst-
bramade honom, så att
han blev mycket borta
till sitt. Så bad han
att bli av med honom
och slutligen arade gästen
ner av ryggen, så att
han blev fri.

Man hade när efter
inte kommit hem. Efter-
åt blev han sjuk nästan
sin döds. Man åtkade sig
sedan att kalla på gäster
fler gånger.

Så suppen gal merit Vaduloff.
eftermiddagen. betyder
det regn.

Så lapparna är
stygga till att leta, be-
tyder det också regn.

En man gick en Svartkonst
söndag till kyrkan. Hennes
hade han en Svartkonst-
bok och denna hade han
glömt att lägga nedan,
då han gick hemifrån.

Barnen fingo då fast
i den och började läsa

och då kom där fram
en ryklig massa små -
fall och pysslingar.

Mannen kände på sig,
då han såg i kyrkan, och
något gult var på färde,
och han skyddade honom och
vad han orkade. Men -
kommer hjälpte han
ut en stor korg med
arter över gult.

Under Siden pyssling -
arna varo dyggs och alla
med en plocka upp är -
farna, han mamen slå
upp en artk ontbaken. så
en han kunde lösa bnf
den.

Phane
Tjörne

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2563

Uppt. av Bonde Nilsson
1929 36.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En präst, som kunde Präst och
lite mer än vanliga kyrka.
människor, brukade ofta
gå bland gravarna för
en hora efter, var de
döda kommit hem.

En gång gick hans dräng

efter honom i sngg.

Prästen kände emellertid
på sig, och han var efter
och han kallade fram
honom. Så ombuds han
av prästen att sätta sin
fot på prästens fot och
så hörde han sngg och mu-
sik. Så de kommo till
en annan grav, hörde

han grät och jänner.

Vår denne prästen
jordsatte liket, stod han och
lydtes moza efter, då han
prestade på liket.

En man lät en gång
begrava sig levande.
Det vill säga, han kröp ner
i en kista, lät träspiken
låsas och i all ordning
begrava sig. Under tiden

begravningen jagade, sade
prästen: "Jag kan inte
finna honom varken i him-
len eller i helvetet." Så
stod han en lång stund tyst
och lygdes och suckade ofta.

Så sade han plötsligt: "Ja,
nu får han nu i helvetet!"

Så de som grävt upp
kistan, var mannen dödd
genom skräck.

De döda brukade komma genz an
upp ur sinna grovor bl.
12 på natten för att hem-
säken de levande anfär-
vankerna eller gå igen
som det heter. För att
förlöjliga en död att gå

igen bräskade man, då
den döde klevs ut ur
huset, kasta hörfrö (hjärfrö)
ut inför dörren efter bis-
tan. Detta för att den
döde, då han gick igen,
var främmande att placera
när ant hörfröet innan han
kunde komma in i huset.
Detta kunde han då vanligt-
vis inte med, förrän valen
gick upp, och då var gen-

gångaren kunnigen ad får
svinna ner i sin grav igen.

Man klockade ihland, då
en döde skulle bäras ut ur
sargshuset, riva hål i väggen
och genom hålet föra ut
kistan. Sedan murade man
igen hålet. Så den döde
skulle gå igen, poen han
inte komma in i huset där.
För ad han måste gå samma
väg, han kommit ut.

Blodhalning är i skogsstråk. Jur.
Samma är mycket vanlig ännu hos Blodhalning.
hos kreaturen. Man trodde för,
att kreaturen fingo sjukdomen
av giftet i vissa arter fram.
Förut i källmarken.

Är beprövat med en m-
kakat av enorabbe. Man kokade
även s.k. blodrat.

Skane

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2563

44

H. J. Gunge
En Jönköping
Upps. år 1829

Upps. Bonn 1829
Per. J. Gunge
Jönköping

I Jönköpings socken låg Läkemedicin
änna finnas en brosspipa
i en familj; som har den
egenskapen, att kunna bota
harnsjuktönnar. Barnen
få då dricka ur bross-
pipan. Särskild bra är

kuren med skåvar eller
engelska sjuken. Det gäka
karnet måste dricka två
gångar ur pipan; en gång
i ryg och en gång i nedan.

Det gick inte med milken
börja som helst. Det
skulle vara en, som en
människa skjutit sig
med. Han fick förtas
inte klassa ad anda skad

med bussen, som en
 en ännu större stöj till sig
 med den.

LUNDS UNIVERSITETS
 FOLKMINNESARKIV

På vissa ställen
 baktar man julen barn
 genom att låta det dricka
 ut en dödsfall.

Det hjälpte mest
 många julbarnar.